Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 18. 28 April. | Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet | 15 årg. 1898.

Hyllen konungen.

Matt. 21: 6—16.

När Oscar II förlidet år burit Sveriges konungakrona ett fjärdedels århundrade, blef han på ett högtidligt sätt hyllad af hela vårt folk. Denna hyllning var vårt tack till konungen, därför att han under de tjugufem åren oförtrutet arbetat för Sveriges väl på odlingens alla områden, och den var jämväl ett löfte för framtiden, att vi ville lyda honom såsom vår sannskyldige konung och med honom arbeta för det gemensamma fosterlandets välfärd.

Den konung, om hvilken evangelisten talar i vår text och som jag nu vill uppmana eder att hylla, han bär ingen jordisk konungakrona, och hans rike är icke af denna världen. Det är för litet för honom att regera öfver några landbitar med växlande gränser och döende folk, med skiftande språk och sträfvanden. Han är konung i Gudsriket, ett rike utan gräns och slut, ett rike, som rymmer alla folk och släkten och tungomål, ett rike, som aldrig vacklar och faller sönder, det är ett evigt rike.

Men hvem är väl konungen i detta oförlikneliga rike? Nog känner du väl honom, som föddes i Betlehem, den första julnatten! Visst har du väl läst om honom, som, när han var ett barn, växte i vishet och välbehag för Gud

och människor — honom, som gjorde de sjuka helbrägda, försvarade de värnlösa, tröstade de bedröfvade, upprättade de fallna, slöt de små barnen in i sitt sköte och sade, att Guds rike tillhörde dem! Visst känner du konungen med törnekronan, han, som gaf sitt lif på korset till försoning för våra synder! Han är ju Jesus, din och min frälsare.

När han den sista gången under sitt jordelif drog upp till Israels hufvudstad, då red han på en fredlig åsnafåle, och då hyllades han såsom konung af sina många troende lärjungar. Då blef han ock hyllad af de små barnen i Jerusalem, hvilka jublade mot honom sitt: "Hosianna, vår hälsad, Israels konung!" De visste, att Jesus älskade de små barnen, och måhända hade några af dem hvilat en gång i hans famn, vid hans trofasta, älskande hjärta. De älskade frälsaren, därför sjöngo de hosianna, därför hyllade de honom som sin konung.

Så bör nu äfven du och alla barn göra. Och frågar du, på hvad sätt du skall hylla honom, så vill jag försöka säga dig det.

När du med besinning och eftertanke skådar på ditt eget lif, då märker du snart, att du icke alltid är så lydig och ödmjuk, icke så villig och flitig, icke så god och kärleksfull, som du borde vara. Du får med sorg och smärta erfara, att du har ett syndigt och självviskt hjärta. Då skall du äfven skåda på din frälsare, konungen med törnekronan, han, som blöder på korset för dina synder. Genom att se på den korsfäste börjar du förstå, huru högt han älskar dig och huru gärna han förlåter dig dina synder och upptager dig till sin lärjunge. Du bör ock se, huru ödmjuk och mild, buru trofast och kärleksfull den törnekrönte konungen är, och huru han sträcker mot dig sin famn för att sluta dig inne i denna trygga fristad. Han vill göra äfven dig så till sinnes som han själf är, så att du varder ett mildt och ödmjukt barn, som trofast följer din konungs väg, gör hans vilja gärna samt beder och arbetar för hans rike.

Se, när du så gör, då hyllar du Jesus såsom din konung och bekänner honom bland dina kamrater och vänner. Men då skall han en gång bekänna dig inför sin fader och alla hans heliga änglar, och du skall få stanna i hans eviga härlighets rike och bära rättfärdighetens strålande ärekrona.

J. B. G.

Lisas små upptåg.

I. Skafferinyckeln.

Det var en vacker söndagsmorgon, då fru Flodman gjorde sig i ordning att gå i kyrkan. Hon förmanade därvid sin lilla Lisa, som var fyra år, att vara riktigt snäll, medan hon var borta. Om hon vore det, skulle hon på eftermiddagen få följa med mamma bort och hälsa på en liten lekkamrat.

Lisa lofvade att vara snäll, och hennes mamma gick till kyrkan.

Strax efter sedan hon gått, kom Lisas pappa, som var läkare, in i hvardagsrummet och sade till tjänarinnan:

"Jag måste resa bort till landet på ett sjukbesök och kan säkert icke komma tillbaka förrän på eftermiddagen. Har du kall stek, så sätt in litet sådan jämte smör

och bröd, ty jag får nog ingen middag. Men fort, jag måste skynda mig!"

Tjänarinnan skyndade ut, följd af Lisa.

"Det var riktigt bra, att vi ha litet stek kvar", sade flickan och gick till skafferiet, men — skafferiet var stängdt.

Hon såg efter, om nyckeln hängde på kroken, men nej, där var han icke.

"Frun har säkert nyckeln i fickan", sade hon, "hur skall jag nu bära mig åt?"

Lisa funderade ett ögonblick, sedan sprang hon ut genom köksdörren och ned för trappan utan att säga ett ord. Medan tjänstflickan fortfarande letade efter nyckeln, skyndade Lisa så fort hon kunde, bortöfver gatan till den nära liggande kyrkan. Där skulle hon finna mamma och få nyckeln af henne, så att den kära pappa inte skulle behöfva resa bort utan mat.

Varm och ifrig kom hon fram till kyrkan. Dörrarna stodo på vid gafvel, men predikan hade ännu icke börjat. Orgeln spelade svagt, och en högtidlig tystnad rådde därinne.

Lisa trädde in genom kyrkdörren och såg sig omkring. Alla bänkarna voro fulla af folk, men hon kunde icke se sin mamma på något håll. Hon betänkte sig dock icke länge utan gick modigt fram igenom stora midtgången till dess hon stannade midt i kyrkan och ropade med sin späda men klara röst:

"Mamma!"

Doktorinnan Flodman, som suttit och och läst i sin sångbok, for upp förskräckt, då hon hörde sin lilla flickas stämma och fick se Lisa stå där utan hatt, varm och svettig, midt i kyrkan och se sig om åt alla håll.

Alla människor sågo förvånade på den lilla.

Fru Flodman vinkade åt Lisa, att hon skulle gå ut ur kyrkan, men den lilla flickan var alltför ifrig för att kunna gifva akt på det. Så fort hon fick se sin mamma, störtade hon fram till henne och sade ganska högt:

"Mamma, har du skafferinyckeln? Pappa ville ha mat, för att han skall resa bort."

Fru Flodman rodnade öfver hela ansiktet af blygsel och tog med handen i sin ficka — där låg ganska riktigt nyckeln.

Nu kom vaktmästaren med långa steg för att leda ut den lilla fridstörerskan ur kyrkan. Men han kom för sent. Lisa var kvickare än han, och hon hade icke förr fått nyckeln i sin hand, förrän hon lätt som en fågel var ute genom kyrkdörren igen och på väg hem.

Hennes pappa hade just börjat äta litet bröd och mjölk och nu reste han sig upp för att gå. Stolt och lycklig visade Lisa honom nyckeln. Tjänstflickan tog den hastigt ifrån henne, öppnade skafferiet och satte fram smör och stek. Doktorn var mycket belåten och gaf sig icke tid att fråga, hvarifrån Lisa hade fått nyckeln. Han skar den ena skifvan efter den andra af steken och skyndade sedan bort.

Men då fru Flodman kom hem från kyrkan, gick det icke bra för Lisa; modern talade allvarsamt med henne om huru illa det var att gå utan lof hemifrån och sedan att ställa till oro i kyrkan. Till straff för detta fick nu Lisa vara hemma på eftermiddagen i stället för att gå med mamma bort, som hon annars fått löfte om.

I öfvergången.

Med teckning.

Öfvergången mellan vinter och vår är ingen behaglig tid. Så tycka både gamla och unga och i synnerhet små lekfulla gossar och flickor. Snön smälter ju så långsamt, smutsig och grå är hon och duger icke längre i snöbollskrig. Inte finnes än någon torr och fri plats att leka på; himlen är grå och kulen, luften kylig och fylld af dimma, och ingen vänlig, värmande solstråle hittar vägen till oss. Det finnes ingen annan utväg för liten och stor än att vackert hålla sig inne vid arbetet. Nå, ja därpå förlora

I ÖFVERGÅNGEN.

EN FÖRGÄNGLIG VÄRLD.

vi då ingenting. Men gossars och flickors skolbetyg vinna nog därigenom.

Finnes det bara sol i hjärtat och några grader blidt i sinnet, kan hemmet blifva så mycket ljusare och trefligare. Där stråla då sol i barnaögon och i fars och mors blickar från morgon till kväll. Då glömmer man lätt att den naturliga solen är gömd i moln och dimma.

Men hon jagar nog undan dem till sist och visar sig i sin vårglans. Då smälta snart drifvornas rester, då torkar lekplatsen, och hvem har då tid att sitta inne. Boll och slagträ letas fram ur vintergömman, vårdräkt och glada leenden tagas på, och snart klinga småttingarnas skratt därute lika friskt som lärkans sång i klarnad sky och bofinkens i den knoppande skogen. *J. B. G.*

En förgänglig värld.

Med teckning.

Se, där sitter han, gossen, som kan läsa sina läxor så bra, bara han vill, som kan klättra upp i björktopparna, slita stora luckor på sina kläder, gå snedt på skorna, slå boll med slagträ, skrämma höken och rida till Amerika med fars stuga som häst, ty han sitter ofta gränsle på takhufven, smäller denna med sin piska och drömmer stolta drömmar, att han flyger fram genom världen.

I dag har han dock beskedligt tagit plats nere på marken midt ibland hönsflocken. Höken har kretsat öfver björktopparna, och vår Anders är ju hönsens tappre försvarare. Men under sin tjänstgöring måste han ha något att roa sig med, och därför blåser han såpbubblor. Han är mästare äfven i denna konst, och nu sänder han upp i luften den ena skimrande bubblan efter den andra.

Och vinden tar dem och lyfter dem högt upp mellan björkarna, där de brista sönder. Men Anders drömmer, att de äro stora luftballonger, som fara långt ut i världen, ända till Amerika. Och när han blir stor, skall han bestämdt resa till detta land i luftballong, om han ej kan rida på häst.

Men i ett nu störes Anders i sina drömmar. Det blir ett fasligt väsen i hönsflocken, och när Anders ser sig omkring, har höken verkligen huggit sina klor i en höna, och nu för han henne med sig bort öfver insjöviken till skogen. Anders följer efter, skriker och slår med sin piska, men höken flyger lugnt bort med sitt byte.

Ser du, Anders, hade du kommit i tid med ditt skrik och din piska, då hade du nog kunnat rädda den vackra, hvita hönan, men nu kom du för sent. Det är nog bra att kunna drömma och flyga långt i sina drömmar, men ännu bättre är det att vara vaken och påpasslig, läsa sina läxor och skrämma bort höken i rätt tid. Ja, tänken nu därpå, alla små gossar, som likna vår Anders!

I godt beskydd.

Af J. Spyri.

I.

I Dresden, icke långt från terrassen nere vid Elben, står ett stort stenhus. Där satt en solig morgon i början af juni herr Feland i sin prydliga matsal och läste i en tidning, så stor, att man icke kunde se en skymt af hans ansikte.

Midt emot honom satt hans hustru i hvit morgondräkt och hällde gång efter annan litet vatten ur den sjudande kitteln på det doftande kaffet i kokaren. Frukosten skulle snart börja.

Då öppnades dörren, och två små flickor hoppade in. Efter dem kom deras lärarinna, som litet häpen såg på de muntra språng, med hvilka lilla Rita ilade genom rummet och styrde kurs på pappas knä. Man såg tydligt på det vana sätt, med hvilket detta skedde, att det icke var första gången. Hon såg med triumfe-

rande min omkring sig, liksom ville hon säga: "här sitter jag nu på min fasta borg, från hvilken intet han rubba mig." — Nu stack hon sitt lockiga hufvud under tidningen och ropade skälmskt: "Jo, pappa lilla, jag hittar dig nog ändå! — När få vi fara till Gemmi?"

Pappa lade bort tidningen och kysste sin lilla flicka. "Nå, nå, säg god morgon först, du lilla gräshoppa, sedan få vi tala om resplanerna!" Detta var ett smeknamn hon fått, därför att hon ständigt hoppade omkring.

När nu Rita icke längre hade den stora tidningen emellan sig och sin pappa, lade hon sina armar om hans hals och hälsade honom hjärtligt god morgon. Syster Elsa stod under tiden stilla bredvid pappas stol och väntade tåligt, till dess hennes tur kom att få hälsa. Nu kysste pappa också sin äldsta flicka, som sedan tyst satte sig på sin plats vid bordet.

"Var så god och förfoga dig till din plats, du också", sade fadern till Rita, som ännu icke gjort någon min af att lämna den upphöjda ställning hon intagit.

"Jag skall gå genast, pappa", försäkrade Rita, men på samma gång satte hon sig bättre tillrätta på hans knän. "Jag ville bara vänta, tills du säger, när vi alla få resa till Gemmi."

"Så snart mamma packat våra saker", lydde svaret.

Nu sprang Rita ner och hoppade fram till mamma.

"Ack, mamma, då få vi väl börja packa i dag? Snälla, goda mamma låt oss börja strax på stund!" bad Rita smekande. Jag skall hjälpa till och Elsa med, och tant hjälper nog också till, så kunna vi få resa i morgon."

"Nu dricka vi först vårt kaffe och sitta en stund stilla omkring frukostbordet, min lilla flicka", sade mamma lugnande, och Rita, som nu förstod, att hon tills vidare icke kunde få något afgörande svar på sin fråga, satte sig på sin plats mellan föräldrarna, och man började äta sin frukost.

Sedan en längre tid tillbaka hade man i herr Felands familj dryftat den viktiga frågan om resan till Gemmi, och lilla Rita kunde knappt få rum för någon annan tanke i sitt hufvud.

Förra sommaren hade nämligen herr och fru Feland företagit en resa till Schweiz. De hade funnit sig så väl där, isynnerhet vid Gemmipasset, som de passerat på vägen från Wallis till kantonen Bern, att de beslutat sig för att följande sommar resa dit igen och då äfven taga med sig barnen och deras lärarinna, fröken Hohlweg, samt stanna där någon längre tid. De hade däruppe gjort bekantskap med en bergförare Kaspar, och meddelat honom sitt beslut och sin önskan att få hyra en stuga där någonstädes, så att de kunde hafva eget hushåll och slippa bo på hotell. Kaspar hade då föreslagit dem att hyra hans eget hus, som låg i närheten af Gemmi-passet ofvanför en skogbevuxen sluttning alldeles i närheten af den stora turistvägen. Just denna tid på året kunde han bäst undvara sin lilla stuga, ty han själf var då alltid på resa med främlingar, hans båda gossar vaktade boskapen uppe på sätern, och hans hustru kunde bo i vindsrummet samt tillika passa upp på herrskapet Feland. Åt dem skulle man då inrätta det stora köket samt de två små rummen till boningsrum.

Detta förslag var mycket välkommet för herr Feland och hans fru, och sedan de sett på den lilla stugan, beslöto de sig för att hyra den för nästkommande sommar. Denna underrättelse, jämte skildringen af de sköna ängarna och de höga, snötäckta bergen, de grönskande sätrarna och de betande boskapshjordarna hade gjort ett djupt intryck hos de båda barnen, och nu kunde lilla Rita knappt vänta, till dess dagen för afresan var inne. Redan under vintern hade knappt någon dag gått, utan att Rita frågat: "Mamma, kommer inte sommaren snart?"

Nu hade verkligen sommaren kommit, och Ritas frågor upprepades allt oftare och allt mera enträget. Hvarje morgon

ljöd frågan allt mera längtansfullt: "När få vi resa till Gemmi?" Med hvarje dag växte den lillas otålighet och hennes stormande frågor och böner.

Ändtligen kom en dag, då hela Felandska huset såg ut som en stor marknad. Kläder, lådor, koffertar syntes uppradade öfverallt i rummen, så att man icke fann någon plats, där man kunde sätta sig ner. Efter hand försvann dock allt sammans i tre väldiga koffertar, och två dagar senare satt hela familjen Feland i vagnen för att fara ner till tåget. Elsa satt i stilla glädje mellan sin mamma och sin lärarinna, och Rita bredvid pappa, som hon kysste och kramade oupphörligt, ty nu bar det ju af på den stora resan — nu skulle hon fara till Gemmi.

II.

Icke långt från höjden vid Gemmipasset går den smala vägen in i småskogen och leder snart till platser, där vandraren icke utan rysning kan blicka ner i den djupa afgrunden.

På denna skogsväg gick en vacker sommarafton en liten gosse. Han höll en stor, röd blomma i handen och såg gång efter annan med beundrande blickar ned på henne.

Nu kom han ut ur småskogen, och på den öppna platsen där framför stannade han och såg sig omkring, men han tycktes ej upptäcka någonting märkvärdigt, hvarför han fortsatte sin vandring. Han vek nu in på den smala gångstigen till vänster, som förde upp för den skogbevuxna branten. Däruppe stodo två små stugor midt emot hvarandra, och bakom hvardera stugan stod ett litet uthus, som tydligen hade till ändamål att tjäna som herberge för kreaturen. Den ena af dessa små stugor var större; hon hade en splitter ny förstugdörr och tycktes vara rymligare och bättre på alla sätt. Den tillhörde bergföraren Kaspar, som bodde där med sin hustru och sina två gossar. Han kunde hvarje år göra några små förbättringar, emedan han sommaren igenom hade god förtjänst såsom vägvisare för främlingar. I ladugården funnos icke blott två getter såsom hos alla de öfriga grannarne, utan äfven sedan två år tillbaka en vacker ko, som lämnade präktig mjölk och godt smör.

I den lilla stugan midt emot med den gamla, förfallna förstugdörren och det bristfälliga taket bodde bäraren Martin, den storväxte mannen som för sin ovanliga styrka erhållit namnet "den starke Martin". Han hade hustru och sex barn, och i den lilla ladugården där bakom stodo två getter, hvilkas mjölk måste räcka till för hela hushållet.

Hela sommaren, isynnerhet om det var vackert väder, hade visserligen den starke Martin också en ordentlig inkomst, därigenom att han bar främlingarnes packning öfver Gemmi, dock förtjänade han aldrig så mycket som hans granne Kaspar, hvilken ofta flere dagar å rad följde resande främlingar för att visa dem vägen.

Framför den nya förstugdörren stodo just nu Kaspars två gossar och tycktes hafva en mycket viktig sak att rådslå om. De vände och synade noga två föremål, och när de slutligen tycktes vara på det klara med sin jämförelse, började de från början igen.

Den lille gossen gick fram till dem, stannade och såg full af förvåning på hvad som försiggick framför stugudörren.

"Seppli, kom hit, skall du få se någonting!" ropade nu en af gossarne till honom.

Seppli närmade sig långsamt; förvånade och orörliga hvilade hans blickar på det som visades honom.

(Forts.)

Söndagsskoltext för den 8 Maj:

Matt. 22: 1—14.

Tänkespråk: Kommen, ty allt är nu redo. Luk. 14: 17.

Upsala 1898, Upsala Nya Tidn. aktieb. tr.